

Körmös

Barátom barátjának barátja, a hernádkércsi plébános invitált, hogy a „Magyar Szentföldre” összehívott fiataloknak szóljak a példaképekről és az értékekről. A hernádkércsi Szentföld egy hónappal ezelőtt debütált, amikor – az elfogyasztott virsli alapján – hét-nyolcszáz főnyi gyereksereg érkezett a háromszáz lelkes faluba a környékről, legitimálni a vállalkozást. Most csak negyvenen érkeztek, pedig a virsli vagy kétszáz főnyi. A 67 éves plébános borongós hangulata akkor oldódik, amikor a negyven fiatal nekivág a négyszeres-ötszörös túlerőben lévő virslinek.

Mehetünk megnézni a Magyar Szentföldet. A kőhíd készen, három méter magasan áll a „bástya”, ahonnan majd a fanfárok szólnak, s majdnem kész már az őrtorony is, ahol „római katona vagy negyvennyolcas honvéd fogadja a zarándokokat”. A többit könnyű hozzáképzelni: a bazilikát a magyar szentek pantheonjával, a Jézus életét bemutató 33 (!) kápolnával, a török fürdővel, a sziklával. „Nagyon szeretem a sziklát és a robosztus dolgokat”, mondogatja a plébános, majd megkérdezi, hogy én is örülségnek tartom-e a plánumot. Határozott igennel válaszolok.

Érezheti, hogy én hozzá hasonló örült lehetek, el kell magyaráznom: az ilyen örülség nagyszerű, mert nagyon hiányzik, az iskolákból ugyanúgy, mint a plébániákról, az otthonokból, az agórákról. Miközben az iskolákban az orosz átcsereleik angolra és németre, a Commodore-t IBM-re, egyre kevesebb esélye marad az effajta örülségeknek. Pedig nem is olyan régen még akadt: amikor egy iskola összegyűjtötte és kiadta a város neves költőjének verseit, amikor a nyolcadik bé előadta a Rómeo és Júliát, amikor felállították az iskolaudvaron a világórát, amikor zsbongóban megnyitották a miniállatkertet szabadon repkedő maradakkal és lepékkel, amikor megkoszorúzták a város parkjában álló öreg fát...

Figyelmeztetnem kellene meghívómat, hogy ez a Magyar Szentföld könnyen csúszhat át eklektikus, anakronisztikus ízléstelenségbe, de nem teszem, mert van benne valami teljesen normális örülség, valami a Nagy Játékból, amely talán megmozgathat annyi gyereket, felnőttet, lokálpatriótát, kalandort, szent örültet, amennyi virsli már nincs is... Persze a pantheonban a kanonizált szentek mellett ott lehetnének a református és evangélikus magyarok, aztán Jedlik Ányos és Pilinszky János és Mari néni meg a Bolond Pista Legalsószentbenedekről... És Jézus, ahogy táncraperdül a kánai menyegzőn... És ehhez hasonló szent örülségek, Ferenc atyánk, az istenbohóca szellemében: otthon és az agórán, az plébánián és az iskolában, hogy el ne normuljunk teljesen.

Kamara
1978

